

Het vlindereiland

Corina Bomann bij Boekeryj:

Het vlindereiland
De maneschijnsonate
De jasmijnzussen
De stormroos
Een wonderlijke winterreis
Het klaprozenjaar
Winterbloesem
De rozentuin
Een kamer aan zee

De vrouwen van de Leeuwenhof:

Agneta's erfenis
Mathilda's geheim
Solveigs belofte

De kleuren van schoonheid:

Sophia's hoop
Sophia's wens
Sophia's triomf

Waldfriede-serie:

Gloriedagen
Lichtpunt
Avondrood
Ochtendgloren

CORINA
BOMANN

Het
vlindereiland

Het begint allemaal met
een mysterieuze brief...

Vertaald door Lilian Caris

Eerste druk 2013
Vijftiende druk 2024

ISBN 978-90-492-0347-4
ISBN 978-94-6023-555-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6480-8 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Die Schmetterlingsinsel*
Oorspronkelijke uitgever: Ullstein
Vertaling: Lilian Caris
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock © Kulish Viktoriia; leungchopan
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2012 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin
© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

15 februari 1888

Lieve Grace,

Ik weet niet of je me inmiddels hebt vergeven. Ik neem aan van niet. Maar ik kan niet anders en schrijf je toch.

Voor mijn geestesoog zit je nu bij het raam van je kamer, je kijkt naar buiten het in nevel gehulde park in en worstelt ermee hoe alles gelopen is. Terecht, en ik kan je alleen maar zeggen dat het me bijzonder spijt.

Alles is hier anders sinds je weg bent. Ik mis je zo! En papa ook, denk ik, al zal hij het niet toegeven. Hij verdwijnt urenlang in zijn werkkamer en wil niemand spreken. Moeder maakt zich al zorgen dat hij verwilderd raakt. (Je weet hoe ze kan overdrijven!) Zelf is ze druk in de weer en organiseert ze een feest, om papa op te vrolijken. In werkelijkheid wil ze alleen maar weten in hoeverre het schandaal invloed heeft gehad. Waarschijnlijk lach je nu bitter, als je deze brief tenminste leest en hem niet meteen in de open haard deponeert. Ik hoop met heel mijn hart dat je me een kans geeft, want ik heb nieuws dat je misschien hoop biedt.

Kort na je vertrek dook hij op voor mijn raam en vertelde me dat hij spoedig naar je toe zal komen. Hij heeft me iets gegeven wat ik voor je moet bewaren omdat hij nu geen vast adres meer heeft. Hij zal je vast net als de prins in sprookjes uit de torenkamer bevrijden, en dan zullen jullie samen het geluk vinden.

Lieve zus, ik beloof je dat ik er altijd zal zijn voor jou en de jouwen. Dat ben ik jullie allen verschuldigd.

Met innige liefde,

Victoria

Proloog

TREMAYNE HOUSE

1945

De jonge vrouw verscheen op een regenachtige oktobermiddag voor het oude landhuis. Het park was in nevel gehuld, waardoor de treurwilgen, waarvan de takken regentranen vergoten, er nog troostelozer uitzagen. Vergane herfstbladeren omzoomden de ooit zo verzorgde paden en hingen als pluizen in het gras, dat al in geen eeuwigheid meer was gemaaid.

Gespannen, haar vermagerde spiegelbeeld negerend, spiedde de onbekende door het gebarsten ruitje van de voordeur. Ze had nu al twee keer aangebeld, maar er verscheen niemand. De mensen in het huis waren toch duidelijk te horen. Blijkbaar weerhield de drukke bedrijvigheid hen ervan naar de deur te lopen.

Nadat ze voor de derde keer op de bel had gedrukt wilde ze al omkeren en weggaan. Toen weerklonken er voetstappen, en even later kwam er een vrouw in dienstmeisjesuniform opdagen, met een naamplaatje waarop LINDA stond. Streng nam ze de nieuwkomer op, die de aanblik bood van talloze vrouwen die door de oorlog in nood waren geraakt. Vervilt zwart haar, bleke wangen. Blauwe kringen onder de ogen die van honger en ontberingen getuigden. De plompe werkschoenen, een paar maten te groot, gaaptten aan de zijkanen. Onder de vuile kleren en de regenjas vol gaten bolde een buikje op.

‘Het spijt me, maar we zitten meer dan vol,’ mompelde Linda koeltjes.

De bleke gedaante stak haar daarop een groezelige envelop vol vegen toe. ‘Geeft u dat alstublieft aan de vrouw des huizes.’ Haar woorden klonken onbeholpen, omdat ze niet gewend was Engels te spreken. Toch lag er een beslistheid in die niet paste bij iemand die erin had berust op straat te moeten leven. Linda keek de vrouw, die wat eigenaardig overkwam, onderzoekend aan, maar omdat ze haar verzoek niet terugnam en de blik van het dienstmeisje bijna koppig beantwoordde, nam ze de envelop aan.

‘Een ogenblik alstublieft.’

Het werden vele ogenblikken, maar de vrouw bleef voor de deur staan alsof ze in steen was veranderd. Ze ging niet van het ene been op het andere staan en ging ook niet zitten, hoewel de lage stenen balustrade daar gelegenheid toe bood. Ze streek alleen zachtjes over haar buik, die haar waardevolste schat bevatte. Het kind dat in haar groeide, was elke moeite, elke vernedering waard.

In plaats van het dienstmeisje verschenen twee vrouwen, de ene rond de vijftig en donkerblond, de andere ongeveer van haar eigen leeftijd, met rossig haar. Hoewel de oorlog ook van hen offers had geëist, leek het hun in verhouding goed te gaan, zoals hun gezonde kleur en ronde gelaatstrekken bewezen.

‘Bent u Beatrice? Beatrice Jungblut?’

De jonge vrouw knikte. ‘Ja, de dochter van Helena. U bent de Stanwicks, nietwaar?’

‘Ik ben Deidre Stanwick, dit is mijn dochter Emmely Woodhouse,’ antwoordde de oudste van de twee vrouwen, die het evenbeeld van haar dochter was.

Beatrice knikte hun bedrukt toe, want ze merkte dat ze niet welkom was. Maar er restte haar geen andere mogelijkheid. Haar eigen leven interesseerde haar niet, dat was intussen al zo vaak in gevaar geweest dat de dood zijn afschrikkende werking had verloren. Maar het kind moest toch de mogelijkheid hebben de zon te zien en van het leven te genieten, nu het sinds een paar maanden eindelijk vrede was.

Nadat ze elkaar veelbetekenend hadden aangekeken vroeg de oudste: ‘Waar is Helena?’

‘Ze is omgekomen bij een aanval, samen met mijn man,’ antwoordde de vrouw.

‘En jij?’ vroeg Emmely ontzet.

‘Ik kon me verstoppen.’ Ze legde beschermend haar handen op haar buik. ‘Mijn moeder zei tegen mij dat ik me, als haar iets zou overkomen, tot u moest wenden.’

Weer keken de twee elkaar aan, toen vroeg Deidre: ‘Heb je papieren om je identiteit te bewijzen?’

Beatrice schudde haar hoofd. ‘Die zijn verbrand toen de laagvlieger ons beschoot.’

Dat was het dan, dacht ze. Nu sturen ze me weg. Waarom zouden ze me geloven? Het is allemaal zinloos, en het papier in mijn hand was niet meer dan een loze belofte die al lang vergeten is.

‘Goed, kom eerst maar eens binnen, dan zullen we praten.’

De geur van carbol en dood kwam de zwangere vrouw tegemoet toen ze de twee vrouwen des huizes door een lange gang volgde. Zwerende wonden leken het hier af te leggen tegen een gebrek aan medicijnen en desinfecterende middelen.

‘We hebben sinds ruim drie jaar een lazaret in huis,’ vertelde Emmely, die het zwijgen blijkbaar onaangenaam vond. ‘De vertrekken barsten uit hun voegen. Neem het Linda alsjeblijft niet kwalijk dat ze je wilde wegsturen. We worden momenteel overspoeld door verhongerde, uit de oorlog terugkerende mensen.’

Beatrice keek bedeesd naar haar vuile schoenen. ‘Dat spijt me.’

‘We redden het wel,’ zei Emmely goedmoedig, waarbij ze even haar arm om Beatrice’ schouder legde. ‘Je bent hier op de juiste plaats.’

Bij deze woorden begon het Beatrice te duizelen. Bestond er eigenlijk wel een juiste plaats voor haar en haar kind? Wat zij haar vaderland had genoemd, was net in bloed en puin verzonken.

De keuken was echt groot maar bood nauwelijks bewegingsruimte, want op elke vrije centimeter stonden kisten, kasten en andere meubels. Als het enigszins mogelijk was zonder direct gevaar op te leveren, stonden ze op elkaar gestapeld. Middenin bevonden zich het fornuis en een tafel met vier stoelen.

‘Vreselijke toestand, maar daar wen je aan,’ zuchtte Deidre terwijl ze drie kopjes van een plank pakte. ‘Vroeger had ik hier bedienden voor, maar de oorlog ontnemt je niet alleen je vrijheid, maar ook alle privileges. Nu eten we samen met onze dienstbodes, die eigenlijk helemaal niet meer voor ons werken, aan dezelfde tafel.’

Beatrice herinnerde zich slechts vaag dat haar familie ook een dienstmeisje had gehad. De beelden van het huis, haar kamer en de kleren die ze ooit had gedragen, waren zo vertroebeld door het leed dat ze had ondervonden dat ze nauwelijks meer wist hoe haar leven was geweest voor de waanzin begon.

‘Hoe zit het met de vrouw die opendeed?’ vroeg Beatrice terwijl ze zich langzaam op de aangeboden stoel neer liet zakken.

‘Linda is mijn dienstmeisje, maar ze draagt haar uniform alleen nog voor de vorm, want ze is nodig in het lazaret. Mijn dochter en ik helpen eveneens waar we kunnen.’ Deidres blik gleed naar haar buik.

‘Ik kan ook meehelpen,’ bood Beatrice aan, maar haar tante schudde haar hoofd.

‘In het gunstigste geval kun je in de keuken helpen, maar niet met de zieken. Je zou gevaar lopen je kind te verliezen als je met bepaalde ziektekiemen besmet raakt.’

De onnodig felle toon deed Beatrice terugdeinzen en bracht haar weer aan het twijfelen. Dat ze je toestaan samen met hen in een met troep volgestouwde keuken te zitten wil nog niet zeggen dat je al bij de familie hoort.

Toen Deidre haar zin wilde afmaken, begon de ketel op het fornuis achter haar schrill te fluiten. Ze stond op en maakte een pot thee. Het geurige aroma had een kalmerende uitwerking op Beatrice. Ze had het altijd heel aangenaam gevonden; ook in het vluchtelingenkamp waar ze na het oversteken van de Oder terecht was gekomen, had het haar een huiselijk gevoel gegeven. Daardoor had ze zich af en toe, voor even, thuis gewaand, in de rozentuin van haar grootmoeder Grace, de kleine broeikas waarin ze exotische bloemen probeerde te kweken. En waarin ze soms urenlang zat en afwezig naar een frangipanestruik keek, met een papiertje in haar

hand waarvan Beatrice' moeder altijd had beweerd dat het een horoscoop was.

'Het is armzalige *assam*, maar we hebben helaas niets anders.' Deidre haalde haar uit haar gedachten toen ze het theekopje voor haar neerzette. Door de kleurstof in de thee waren de fijne scheurtjes in het porselein zichtbaar geworden, die als donkere adertjes over de binnenkant van het kopje liepen.

ASSAM, DARJEELING, CEYLON. Ineens zag ze weer de keurige opschriften op de blikjes in grootmoeders keuken voor zich. Liefdevol had Grace de letters op het papier opgebracht, ze met een klein vignet versierd dat gestileerde theebladeren en bloesems voorstelde. Inmiddels waren die natuurlijk net als het kapiteinshuis aan de Oostzee, de tuin en de broeikas in de puinhopen verloren gegaan.

Zwijgend zaten de vrouwen aan de thee, ieder in haar eigen gedachten verzonken. Deidre leek verloren in de verte te kijken, alsof ze iets zocht, Emmely staarde naar Beatrice, die deed alsof ze het niet merkte, terwijl voor haar geestesoog het gezicht van haar grootmoeder verscheen.

Vreemd dat ik nu aan haar moet denken, en niet aan moeder, dacht ze terwijl ze in haar hoofd de fijne lijntjes op het gezicht volgde, haar blik over het dieprode haar liet gaan, dat haar Schotse erfdeel was, en de bleke huid zag die de neiging had zomersproeten te krijgen. Wat was ze als kind jaloers geweest op haar stralende roodharige grootmoeder! Haar moeder Helena en zichzelf waren eerder donkere types, met zwart haar en eigenaardig gevormde ogen, die grootmoeder als een erfenis van de familie van haar man had bestempeld. Helaas was haar grootvader, de kapitein, al voor haar geboorte gestorven.

'Vandaag blijf je in elk geval hier,' besliste Deidre toen ze uit haar verre gedachten was teruggekeerd. 'Je slaapt in mijn dochters kamer, Emmely slaapt vannacht bij mij.'

'Maar...' begon Emmely, die blijkbaar liever haar kamer met de nieuwkomer had willen delen.

'Spreek me niet tegen, onze gast krijgt een kamer voor zich al-

leen.' Deidres scherpe blik maakte een einde aan de discussie. 'Ga naar boven en laat Beatrice de kamer zien. Daarna maak je alles klaar. Ik ga intussen weer naar het lazaret.'

Ze stond op en liep haastig met stijve passen naar buiten. De twee jonge vrouwen keken elkaar schuchter aan.

'Het spijt me wat er met je moeder en je man is gebeurd,' zei Emmely ten slotte en ze legde haar hand zacht op de met vuile korsten bedekte vingers van de vrouw tegenover haar. 'Het is altijd zwaar om mensen van wie je houdt te verliezen.'

'Heb jij ook iemand verloren tijdens de oorlog?' vroeg Beatrice, hoewel Emmely een heel gezonde en tevreden indruk maakte. Maar nu verstarde haar glimlach.

'Ja,' antwoordde Emmely terwijl ze gespannen in haar theekopje tuurde. 'Mijn kind.'

'Is het bij een aanval om het leven gekomen?'

Beatrice had gehoord dat Londen was gebombardeerd.

Emmely schudde echter haar hoofd. 'Een miskraam in de vijfde maand. Mijn man was net opgeroepen voor het front. Ik weet niet eens of hij nog leeft. Waarschijnlijk denkt hij dat ons kind al kan lopen.'

En dan probeert ze mij te troosten, bedacht Beatrice verwonderd. Het kruis op haar schouders is net zo zwaar.

'Maar laten we daar een andere keer verder over praten.' Emmely stond op en drong de herinnering met een bittere glimlach naar de achtergrond. 'Kom, ik zal je de kamer laten zien. Hij is heel mooi en zou beslist groot genoeg zijn voor ons tweeën, maar als moeder wil dat ik vannacht bij haar kom liggen snurken...'

Emmely leidde haar door een labyrint van gangen, voorbij de vroegere balzaal, vol met rijen bedden en op de vloer liggende matrassen, en vervolgens een trap op. Ook in de gangen boven stonden meubels en kisten opgestapeld die uit andere ruimten hadden moeten wijken. Toen ze met een arm langs een van de kisten schampte, klonk er een helder getinkel als van glas of kristal. Waarschijnlijk wachtten al die ingepakte en weggezette spullen net als de mensen op het weerkeren van de rust.

‘We zijn er.’ Emmely opende een brede, openslaande deur. De kamer erachter was warm en zag er nog een beetje ordelijk uit. De bloempatronen op het tapijt waren verbleekt, maar je kon nog altijd zien wat een mooie ruimte dit eens moest zijn geweest. Onder de hoge ramen, waarvoor licht vergeelde gordijnen hingen, stonden omgekeerde schilderijen, met lijsten die goud glansden in het licht.

Beatrice was onder de indruk van de slaappleaats. Zo’n zwaar, breed bed, dat een groot deel van de ruimte innam, had ze nog nooit gezien. Over de leuning van twee stoelen hingen de kleren die Emmely het vaakst droeg; de klerenkast, waarvan de deuren op een kier stonden, was gevuld met andere spullen.

‘Als je wilt, krijg je een jurk van mij,’ bood Emmely aan. ‘Wat je nu aanhebt is zelfs met verstelwerk niet meer op te lappen.’

‘Dank je, ik...’

‘Kom hier!’ Emmely ging bij een van de ladekasten staan en trok een la open. Daar lagen diverse kledingstukken in, van ondergoed en blouses en rokken tot truien en sjaals. ‘Wat wil je hebben?’

‘Ik...’

‘Schroom niet!’

‘Maar ik weet toch niet eens of ik mag blijven. Je moeder...’

‘Ach, mam zal wel inbinden, dat kan ik je verzekeren.’ Emmely viste een lichtroze blouse met een matrozenkraag en fijn borduursel uit de la. ‘Ik geloof dat deze je beter zal staan dan mij. Ik weet toch al niet waarom ik hem wilde hebben, kijk maar eens naar mijn haar. Rood en roze, dat vloekt immers.’

Voor Beatrice bezwaar kon maken, hield Emmely het kledingstuk al voor haar borst. ‘Ik wist het wel! Jou staat die kleur veel beter, met je donkere haar en gouden huid.’

‘Maar mijn buik!’ wierp Beatrice tegen. ‘Hij zal me over een paar weken al niet meer passen.’

‘Tegen die tijd heb ik een trui voor je gebreid. Bovendien ben je toch al tengerder dan ik, bij jou vergeleken lijkt ik wel een olifant!’

De twee vrouwen keken elkaar aan en barstten in lachen uit.

Emmely verliet de kamer niet voordat Beatrice nog een rok en een gebreid vest, en ook ondergoed en sokken, had uitgezocht.

‘Nieuwe schoenen scharrel ik ook nog wel op, we zamelen net spullen in voor een liefdadigheidsactie; als er een passend paar bij zit, laat ik het voor je opzijzetten.’

Getroffen door de haar betoonde vriendelijkheid liet Beatrice zich op het bed zakken. De zachte matras gaf licht mee onder haar gewicht en aan het laken ontsnapte de geur van lavendelzeep. Ze ging languit liggen en had voor het eerst het gevoel dat ze veilig was, ook al was het niet duidelijk hoe lang ze kon blijven.

Voor Emmely met het waswater terug was, waren haar ogen al dichtgevallen, zodat ze haar komst niet eens meer opmerkte.

’s Nachts schrok Beatrice echter gekweld op uit een verschrikkelijke droom. Ze had weer voor zich gezien hoe haar moeder en haar man van haar gescheiden werden, hoe ze in het vreselijke gedrang bijna onder de voet gelopen werd en vervolgens door onbekende handen overeind werd geholpen en in de struiken getrokken terwijl boven hen de laagvliegers ronkten. Hulpeloos had ze moeten toezien hoe de projectielen op de vluchtelingenstroom neerkwamen, hoe haar moeder en haar man, die vanwege zijn astma niet voor het front was opgeroepen, in een berg lijken verdwenen.

In de veronderstelling dat ze zich nog steeds in het Amerikaanse vluchtelingenkamp bevond kwam ze overeind, maar toen voelde ze de warmte en zag ze het gloeien van de haard. Achter de hoge ramen was alles rustig. Een bijna volle maan deed zijn best door de sluier van wolken heen te breken, die nevel en regen aankondigden.

Op de overloop klonken zachte voetstappen. Een deur klapte dicht. Even later drongen gedempte stemmen door de muur. Wat er gezegd werd, kon Beatrice niet verstaan, maar innerlijke onrust dreef haar ertoe wat dichterbij de muur te schuiven en haar oor tegen het verbleekte behang te leggen, dat een eigenaardige geur verspreidde.

‘Hoe kunnen we dan weten dat zij het werkelijk is? Ze kan de brief gevonden hebben.’ Deidre klonk boos. Had ze een besluit genomen? Maar waar moest Beatrice dan naartoe? Hier in Engeland kende ze niemand.

‘Ik geloof niet dat ze de brief zomaar gevonden heeft,’ verdedigde de jongste vrouw haar. ‘Er zat geen geld in, denk je dat een landloopster zich daarvoor interesseert?’

‘Er wordt haar nog altijd hulp beloofd.’

‘Maar ze moet er ook rekening mee houden dat we de persoon in kwestie kennen!’ wierp Emmely weer tegen. ‘Heb je haar haar gezien? En haar gezicht?’

‘Er zijn veel meisjes met zwart haar, misschien maakt ze daar gebruik van.’

‘Moeder!’ klonk het verwijtend van Emmely’s kant. ‘Heb je niet goed gekeken? Je kunt het zien. Ook al is ze de kleindochter, je ziet het meteen.’

Terwijl ze de dorst negeerde die haar tong aan haar gehemelte deed kleven, vroeg Beatrice zich af wat je volgens Emmely dan meteen kon zien. Ineens begon haar hart koortsachtig te bonzen, waardoor de stemmen nog onduidelijker werden. Ze voelde dat de twee vrouwen iets over haar wisten waar zij geen idee van had. Wat was dat?

Er viel een lange pauze, waarna Deidre zei: ‘Je weet dat onze voorraden gerantsoeneerd zijn.’

‘Je weet wat oma Victoria altijd heeft gezegd,’ wierp haar dochter tegen.

‘Ja, dat...’ Er leek iets in haar keel te blijven steken, iets wat eruit wilde, maar dat niet mocht. ‘Allemaal onzin!’

‘Toch heb je haar op haar sterfbed beloofd dat je je aan haar opdracht zou houden en de nakomelingen van Grace in nood zou helpen, zoals zij het destijds aan haar zus heeft beloofd,’ was haar dochters weerwoord.

‘Misschien had ze dat beter niet kunnen doen...’ Deidre verstomde verbitterd, waarna er voetstappen in de ruimte weerklonken. ‘Goed dan, ze blijft tot het kind er is. Dan zien we wel verder. We voldoen ook aan onze plicht als we voor haar en haar kind een veilig onderkomen zoeken. In de chaos hier kunnen ze onmogelijk langer blijven.’

‘Maar de chaos zal ooit verdwijnen...’

Deidre leek iets gedaan te hebben waardoor haar dochter ineens zweeg.

Zouden ze in de gaten hebben dat ik luister? vroeg Beatrice zich angstig af. Nee, dat was onmogelijk, want ze haalde maar oppervlakkig adem en leunde als een door de wind omgewaaid standbeeld tegen de muur.

‘We houden haar hier, we laten het kind komen, dan zien we verder. Zoals je hebt gemerkt, zijn al onze plannen in de war gestuurd, daarom moeten we juist nu geen nieuwe maken.’

Daarop werd het rustig. Beide vrouwen waren blijkbaar naar bed gegaan zonder elkaar goedenacht te wensen, wat hun onenigheid had kunnen oplossen.

Nu de spanning van haar afviel, merkte Beatrice weer dat haar keel brandde. Water. Ik moet beslist wat water drinken.

Met opeengeklemd kaken maakte ze zich los van de muur. Haar rug deed zeer van de ongemakkelijke houding, en haar sinds een maand voortdurend gezwollen gewrichten waren stijf. Als ze niet zo’n dringende behoefte aan water had gehad, was ze nu weer gaan liggen tot ze weer in slaap viel. Maar om tot rust te komen moest ze eerst iets drinken.

Op de gang tastte ze naar de lichtschaakelaar, de lamp ging echter niet aan. Was de stroom uitgevallen, of was die alleen maar uitgezet? Beatrice herinnerde zich de grote stoppenkast in de keuken, waar af en toe stoppen uitgedraaid werden om de stroom te blokkeren.

De vage vlekken maanlicht hielpen haar evenwel goed bij het oriënteren. De gang door, de trap af, dan door de tweede deur naar rechts. Weer een gang door, de geur van thee achterna.

De treden kraakten ondanks haar geringe gewicht zachtjes onder haar voeten terwijl ze zo oppervlakkig mogelijk ademhalend naar beneden liep. Bij de onderste trede moest ze een keer blijven staan, want de dorst maakte haar fysiek onwel, waardoor ze begon te wankelen. Lichtjes die er helemaal niet waren, flikkerden plotseling voor haar ogen. Zelfs als ze haar ogen sloot verdwenen ze niet.

Met bonkend hart klemde ze haar hand om de trapleuning. Vanuit haar ooghoek zag ze iets bewegen. Een silhouet voor het diffuse

licht dat door de glazen deuren van de balzaal viel. ‘Alles in orde, mevrouw?’

In een reflex wilde Beatrice ja zeggen, maar daar was ze niet toe in staat. De woorden wilden er niet uit komen.

‘Ik ben dokter Sayers,’ vervolgde de man, die haar gezichtsveld binnenschoof. ‘Ik zal u helpen.’

Toen begaven haar knieën het en werd alles donker.

Eerste boek

Het geheim

1

BERLIJN, APRIL 2008

Diana Wagenbach werd wakker toen roodachtig ochtendlicht over haar gezicht streek. Met een zucht opende ze haar ogen en ze probeerde zich te oriënteren. De enorme linde in de tuin wierp zijn schaduw over de hoge ruiten van de serre, die aan de woonkamer grensde. Lichtvlekken lagen verspreid over het donkerrode tapijt, dat het oude parket voor krassen behoedde. Er hing een eigenaardige geur in de lucht. Had iemand alcohol gemorst?

Het duurde even voor Diana weer wist hoe ze op de witte leren bank was beland. De kleren van de vorige avond plakten aan haar lijf, haar zwarte haar kleefde nat van het zweet op haar voorhoofd en wangen en haar lippen waren gortdroog.

‘O mijn god,’ kreunde ze terwijl ze overeind kwam. Haar armen en benen voelden aan alsof ze de afgelopen nacht met verhuisdozen had gesjouwd. En haar rug deed pijn door de vreemde houding waarin ze had gelegen.

Toen ze tegen de rugleuning zakte, werd ze door de bliksem getroffen. De woonkamer zag eruit als een slagveld, niet als gevolg van een woest feest, maar omdat zij buiten zichzelf was geraakt. Geschrokken wreef ze over haar ogen en wangen.

Eigenlijk was Diana een rustig type, eerder wat al te geduldig, vonden haar vrienden. Gisteren had ze haar echtgenoot Philipp met die vrouw gezien. Het hoorde bij zijn werk om ook buiten kantooruren zakelijke besprekingen te voeren. Maar daar hoorde niet bij dat hij zijn vrouwelijke gesprekspartner hartstochtelijk

kuste en tegelijk begerig haar borsten streefde.

Was ik maar gewoon thuisgebleven, dacht Diana terwijl ze rechtop ging zitten en de bloeduitstortingen op haar armen bekeek. Maar nee, ik moest zo nodig naar ons favoriete restaurant gaan, omdat ik vond dat ik na een dag hard werken wel iets bijzonders had verdiend.

Terwijl ze van de bank opstond en probeerde haar vermoeide ledematen in beweging te brengen, liet ze de afgelopen avond de revue passeren.

Natuurlijk had ze niet de moed gehad nog ter plaatse de confrontatie met Philipp aan te gaan. Ze was zonder dat hij iets gemerkt had naar huis gelopen, had woedend de deur achter zich dichtgeslagen en was huilend op de bank neergevallen. Hoe kon hij haar dat aandoen!

Na een korte huilbui had ze door het huis heen en weer gelopen, gekweld door talloze vragen. Waren er eerder aanwijzingen geweest? Had ze iets kunnen vermoeden? Was het allemaal gewoon een vergissing en was het maar een heel onschuldige kus geweest?

Nee, die kus was allesbehalve onschuldig geweest. En als ze eerlijk was, maakte het schip van haar huwelijk al een hele tijd slagzij en wachtte het alleen maar op een windvlaag die het zou doen omslaan.

Duizend verwensingen waren in haar hoofd opgekomen. Verwijten, dreigementen, beledigingen, eisen. Toen Philipp daarna voor haar stond, met zijn sleutels rinkelend in zijn hand, waren haar voornemens om een scène te maken verdwenen. In plaats daarvan had ze hem alleen maar aangekeken en doodgemoedereerd gevraagd wie die vrouw was die hij zo hartstochtelijk had omhelsd.

‘Schat, ik... zij...’

Aan zijn plechtige verzekering dat ze alleen maar een kennis was, had ze geen geloof gehecht. Het was een van Diana's gaven leugens te herkennen. Als kind al had ze het altijd geweten als iemand tegen haar loog. Soms had ze zelfs haar oudtante Emmely erop betrapt dat ze iets voor haar verzwegen.

‘Verdwijn uit mijn ogen!’ Dat was het enige wat ze kon uitbren-

gen. Verdwijnt. Vervolgens had ze zich omgedraaid en was ze de serre in gelopen. Terwijl ze door haar spiegelbeeld heen naar de maanverlichte tuin keek, was achter haar de deur in het slot gevallen.

Dat zou het moment zijn geweest om naar bed te gaan en haar verdriet op haar kussen uit te huilen. Maar Diana had een andere reactie gehad.

Achteraf vond ze het zelf choquerend. Tot dan toe was ze nog nooit zo uit haar vel gesprongen. Het was met een vaas begonnen, die ze met een woedende kreet tegen de muur smeet. Toen waren de stoelen uit de eethoek gevolgd. Met al haar kracht had ze ze door de kamer geslingerd en daarbij zowel de glazen salontafel als de vitrine met Philipps prijzen aan gruzelementen geslagen. Een fles singlemaltwhisky had er ook aan moeten geloven. De goudbruine inhoud was nu ingedroogd in het tapijt.

Misschien had ik die beter kunnen opdrinken, dacht Diana sarcastisch. Dan had ik de verzekering niet hoeven uit te leggen wat er gebeurd is.

De scherven fonkelden haar boos tegemoet en knarsten onder haar schoenen toen ze door de kamer liep. Een bad zou haar weer wat tot bedaren brengen en haar de gelegenheid bieden haar gevoelens te ordenen.

Nadat ze zich had uitgetkleed, bekeek ze zichzelf in de spiegel en ze vond dat eigenlijk lachwekkend. Was het in haar geval nodig zich af te vragen wat die ander had wat zij niet had?

Dat ze zesendertig was, kon je niet aan haar afzien; wie haar niet kende, schatte haar eind twintig. Grijs haren, waarmee je volgens de reclames al vanaf je vijfendertigste rekening moest houden, waren tot nog toe uitgebleven. Onberispelijk zwart hing haar haar tot op haar schouders, die net als haar armen de zomerse gouden tint hadden waar haar employeés en vriendinnen altijd zo jaloers op waren. De rest van haar dan wel niet getrainde, maar toch slanke lichaam was lichter, snakte gewoonweg naar het strand om zich wat kleur betreft aan haar armen en schouders aan te passen.

Vakantie, dacht ze met een zucht toen ze de douchecabine in

stapte. Misschien moet ik maar op reis gaan om de hele toestand te vergeten.

Onder de lauwarme stralen van de douche kwam ze weer bij haar positieven, maar op dat moment keerde ook het brandende nerveuze gevoel in haar maag terug. Het water mocht dan wel de sporen van de afgelopen nacht van haar huid en uit haar haar spoelen, maar het kon wat er gebeurd was niet terugdraaien.

In eerste instantie negeerde Diana het gerinkel van de telefoon. Waarschijnlijk was het Philipp die met een onnozel excuus kwam. Of in het ergste geval zou vragen hoe het met haar ging. Omdat ze haar mobiel had uitgezet, had hij geen andere mogelijkheid om haar te bereiken.

Toen het gerinkel niet ophield en haar te binnen schoot dat het Eva Menzel, haar partner op het advocatenkantoor kon zijn die belde, liep ze met een pluizige blauwe handdoek omgeslagen de badkamer uit naar de gang, waar ze opnam. Als het Eva is, kan ik ook meteen tegen haar zeggen dat ik vandaag niet naar kantoor kom. ‘Wagenbach.’

‘Mrs Wagenbach?’ informeerde een stem die haar naam uitsprak als ‘Wegenbag’.

Diana hapte verrast naar adem. ‘Mr Green?’

De butler van haar tante gaf in slecht Duits een bevestigend antwoord, waarop Diana op Engels overging.

‘Goed om u te horen, Mr Green, is alles in orde?’

Hoe lang geleden was het dat ze haar tante had gesproken? Of de butler, die als een soort tussenpersoon dienstdeed en de hoorn voor tante Emmely vasthield omdat haar armen niet goed meer functioneerden sinds ze door een beroerte was getroffen.

‘Ik vrees dat ik geen al te best nieuws voor u heb.’

Diana had het gevoel dat ze een stomp in haar maag kreeg. ‘Houd me niet zo in spanning, Mr Green, zegt u alstublieft wat er aan de hand is.’

De butler aarzelde nog even voor hij het onontkoombare durfde uit te spreken. ‘Uw tante heeft twee dagen geleden helaas weer een beroerte gehad. Ze ligt in het St. James Hospital in Londen, maar